

قصر شیرین

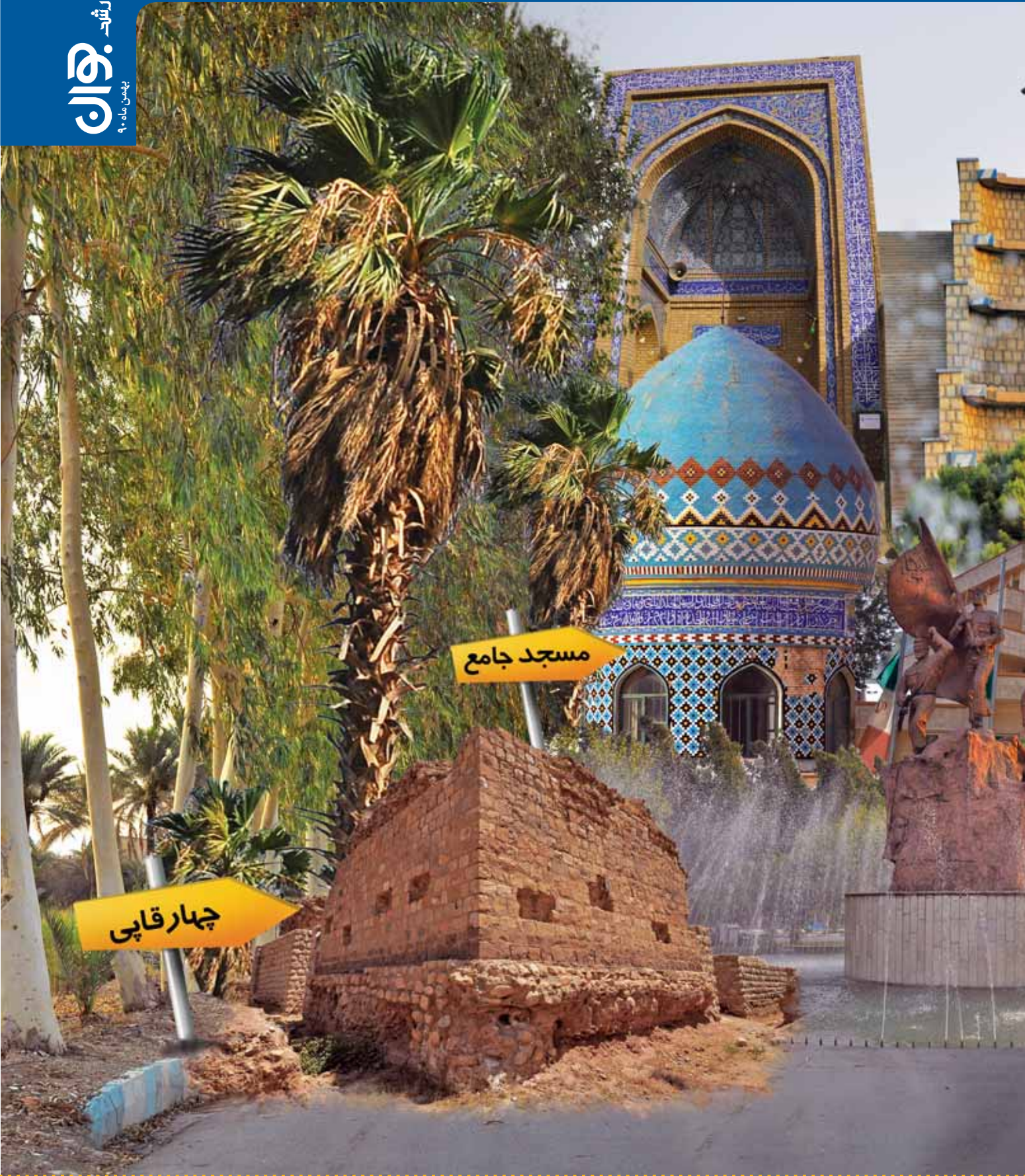
قصر شیرین شهری با شاخه‌های پر بار نارنج و لیمو و آفتاب داغ تابستان و رنگ طلایی خرما، شهری قدیمی و تاریخی که بنای آن را در آثار تاریخی و ادبی به خسرو پرویز نسبت می‌دهند. وی در زمان پادشاهی اش باغی وسیع با قصرهایی دلبپذیر که متناسب با آب و هوای زمستانی این ناحیه بود در این شهر بنا نهاد. علت نام گذاری این ناحیه به قصر شیرین احداث کاخی برای شیروین همسر مسیحی خسرو پرویز بوده است.

قصر شیرین یکی از شهرهای استان کرمانشاه در غرب کشور است. این شهر از شمال و غرب به کشور عراق از جنوب به استان ایلام، از شرق به شهرستان‌های سرپل ذهاب و گیلان غرب محدود می‌شود. قصر شیرین بر سر راه اصلی تهران بغداد قرار دارد مردم قصر شیرین از اقوام کرد و طوایفی از ایل کلهر، سنجابی و گوران هستند و به زبان کردی با گویش‌های کلهری، جافی و گورانی صحبت می‌کنند.

با آغاز جنگ ایران و عراق در سال ۱۳۵۹، قصر شیرین نخستین شهر از ایران بود که توسط ارتش بعث عراق تسخیر شد. ارتش عراق با ورود به شهر به تخریب آن پرداخت؛ چنان‌که تمامی ساختمان‌های شهر در مدت کوتاهی ویران شدند و تنها یک ساختمان باقی ماند که به‌عنوان مقر نیروهای بعثی مورد استفاده قرار می‌گرفت. آثار تاریخی شهر نیز همگی تخریب قرار شدند. پس از پایان جنگ در سال ۱۳۶۷، اهالی شهر مجدداً به بازسازی شهر پرداختند و شهر را از نو بنا کردند.

مهم‌ترین سوغات قصر شیرین خرماست که فراورده نخلستان‌های زیبای این شهر است و مرکباتی چون پرتقال، لیمو، نارنج نیز از دیگر سوغاتی‌های آن است. این شهر از دیرباز مکانی برای هم‌زیستی اقوام و مذهب‌های مختلف بوده است.

مسجد جامع

چهار قاپی